



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobkyně: **A. A. D.**, narozená X
pobytem X
zastoupená advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-87865-6/SO-2025,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-87865-6/SO-2025, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 140 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 24. 7. 2025, č. j. MV-87865-6/SO-2025 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 14. 5. 2025, č. j. OAM-3202-19/DP-2025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a povolení k dlouhodobému pobytu nebylo žalobkyni uděleno.

II. Obsah žaloby

3. Dle žalobkyně žalovaná staví nevydání povolení k dlouhodobému pobytu na tom, co zaznělo při pohovoru. Smyslem pohovoru přitom je ověření, zda má žadatel skutečný a vážný zájem o pobyt a zda má v úmyslu plnit požadovaný účel pobytu. Pohovor je třeba hodnotit komplexně a v žádném případě nemá být jeho smyslem pouhé hledání rozporů. Uvedla, že jak je pohovor veden, ovlivňuje jeho výsledek. Shrnula, že hodlá v České republice studovat konkrétní studijní program, přičemž z napadeného rozhodnutí není jasné, proč by v budoucnu neměla plnit účel pobytu, závěry žalované jsou spekulativní a nepodložené.
4. Žalobkyně namítla, že její odpovědi jsou vybrány selektivně a neobjektivně. Volba studia samozřejmě nebyla založena jen na tom, že její bratr podal žádost o studium na České zemědělské univerzitě (dále jen „ČZU“), ale důvodů pro výběr zaměření studia, vysoké školy a země bylo více, některé tyto důvody žalobkyně vysvětlila. Uznala, že to, že její bratr studuje v ČR na vysoké škole, je jedním ze silných důvodů pro vysvětlení, proč si ČZU a ČR vybrala ke studiu. Žalobkyně také vysvětlila, co přesně chce studovat (tj. kombinaci ekonomie a managementu).
5. Dále se ohradila proti stylu otázek při pohovoru, kdy v jedné otázce (po odpovědi na otázku na vzdělávací systém v ČR) tazatel tuto další otázku zahájil tím, že zmínil, že žalobkyně nic o vzdělávacím systému neví. Jindy zas uprostřed pohovoru byla nemístně dotázána na to, zda otázkám rozumí. Zdůraznila, že znala správné odpovědi na otázky, které byly odborného rázu, i na otázky, které se týkaly průběhu studia, včetně kreditového systému, zakončení studia, předmětů či adresy studia.
6. Ohradila se proti pochybnostem žalované vyjádřeným ohledně možného povýšení v zaměstnání. Dle žalobkyně není nic nereálného a spekulativního na tom, že po získání zahraničního studia získá dotyčný např. lepší pozici v zaměstnání, což je zcela běžný jev a mimo jiné i jeden z důvodů pro přeshraniční mobilitu studentů. Uvedla, že je svobodná a že nemá děti, takže nic nebrání realizaci jejího přání studovat v ČR.
7. Dále žalobkyně k podpisu protokolu o provedeném pohovoru uvedla, že lze jen těžko očekávat, že se bude cizinec domáhat toho, aby na protokolu bylo napsáno, že s protokolem nesouhlasí, cizinec navíc nezná formalizovaný proces apod. Namítla, že odsouhlasení protokolu z pohovoru není relevantním z pohledu výhrad k protokolu. S odkazem na obsah jejího odvolání pak není pravdou, že by nevznesla výhrady stran provedení výslechu a obsahu protokolu.
8. Žalobkyně odkázala na směrnici Evropského parlamentu a Rady 2016/801 ze dne 11. 5. 2016 o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vzdělávacích projektů a činnosti au-pair (dále jen „směrnice“) a její podmínky pro neudělení pobytového oprávnění za účelem studia, zejména čl. 20 odst. 2 písm. f). K neudělení pobytového oprávnění musí existovat buď přímo důkazy nebo alespoň závažné a objektivní důvody; takové důkazy či objektivní důvody žalovaná nemá a ani je neuvedla. V této souvislosti žalobkyně odkázala na rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 3. 9. 2024, č. j. 31 A 35/2023-44, a ze dne 16. 10. 2024, č. j. 41 A 24/2024-29, dále na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28 a ze dne 30. 7. 2025, č. j. 7 Azs 277/2024-36, a na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-14/23 Perle (dále jen „rozsudek ve věci Perle“) a na stanovisko generálního advokáta de la Tour ze dne 16. 11. 2023 v téže věci.

9. Dle žalobkyně o její vysoké motivaci ke studiu svědčí, že se aktivně domáhala nápravy nečinnosti žalované a rovněž se aktivně zajímala o své řízení a byla i nahlížet do spisu. Rovněž podle žalobkyně i to, že absolvovala všechny úkony spojené s podáním žádosti, svědčí o její vážnosti a opravdovosti. Úspěšně také absolvovala přijímací řízení na vybranou vysokou školu. Poznamenala také, že směrnice stojí na zásadě, že by jí měl být pobytové oprávnění spíše uděleno, než neuděleno. Pokud by mělo být neuděleno, musí být dány důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce o pobývání za jiným účelem. Takové důvody u žalobkyně dány nejsou.
10. Závěrem shrnula, že správní orgány nesprávně vyhodnotily otázku budoucího plnění účelu pobytu, tj. záměru žalobkyně studovat. I kdyby jejich pochybnosti byly skutečné, nedosahovaly by takové intenzity, aby odůvodnily neudělení pobytového oprávnění žalobkyni.
11. Navrhla, aby soud zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a přiznal jí náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalované

12. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě podotkla, že žalobkyně uvádí v zásadě shodné námitky jako v podaném odvolání. Odkázala proto na obsah napadeného rozhodnutí a správního spisu, zejména na protokol o pohovoru. Uvedla, že byly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobkyně hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti; byly tak dány důvody pro postup dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
13. Dle žalované na věc analogicky dopadají závěry usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2013, sp. zn. II. ÚS 1149/13, podle nichž mohou být i dostatečně podložené obavy důvodem způsobilým k neudělení víza, je-li rozhodování Komise imanentní jistá míra abstrakce a obecnosti. Uvedla, že z pohledu vyloučení rizika zneužití daného pobytového oprávnění je zejména důležitá schopnost žalobkyně dostatečně vysvětlit motivaci ke studiu, volbu školy, programu apod. Dle žalované je možné v těchto případech hodnotit plnění budoucího účelu pobytu i na základě znalostí budoucího studia a motivace žalobkyně, aby bylo možné objektivně posoudit, zde jeví o studium opravdový zájem. K negativnímu závěru lze dospět v případě, že motivace ke zvolenému studiu je nepřesvědčivá a z výpovědi vyplývají závažné důvody vedoucí k domněnce, že ve skutečnosti nemá v úmyslu na území studovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

14. Žalovaná uvedla, že v daném případě je deklarovaný účel pobytu žalobkyně na území nepřesvědčivý, když skutečnost, že bude na základě získání tohoto studia povýšena ve stávající práci, není nijak prokázána a je sice pochopitelná, ale jedná se o pouhou spekulaci. Z výsledku pak dále nevyplývalo, že by sama žalobkyně srovnávala možnosti studia, zjišťovala relevantní informace o studiu. Naopak na jedné straně tvrdila, že její motivací ke studiu bylo to, že ČR má nejlepší vzdělávací systém v Evropě, ale na doplňující otázky k tomuto systému a jeho struktuře nic konkrétního nesdělila.
15. Nad rámec výše uvedeného žalovaná odkázala na ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a rozsudek NSS ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81. Poznamenala, že právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen takoví cizinci, kteří mají v úmyslu skutečně a vážně studovat. Navíc v případě, že o povolení k pobytu žádá osoba, která na území nikdy nebyla a nestudovala zde, je posuzování žádosti ve vztahu k otázce plnění účelu náročné.
16. Dále uvedla, že popsané skutečnosti jsou s ohledem na čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice způsobilé vyvolat pochybnosti, zda žalobkyně bude plnit jí deklarovaný účel pobytu. Dospěla proto k přesvědčení, že deklarovaný studijní záměr, resp. samotné podání žádosti za uvedeným účelem, představuje pro žalobkyni formální záminku pro získání dlouhodobého pobytového oprávnění na území. S odkazem na rozsudky zdejšího soudu ze dne 15. 10. 2014, č. j. 9 A 139/2011-65, a ze dne 23. 3. 2018, č. j. 6 A 85/2015-34 uzavřela, že správní orgány nemají povinnost zjišťovat konkrétní skutečnosti, tj. za jakým konkrétním účelem hodlá žalobkyně pobyt zneužít. Zjištění důvodných obav o jeho zneužití je zcela postačující. Popsané skutečnosti zakládaly dostatečně podložené obavy, které mohly být důvodem neudělení pobytového oprávnění.
17. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

18. Žalobkyně v replice namítla, že se žalovaná nevypořádala se všemi námitkami, které žalobkyně uváděla ve svém odvolání, např. že odpovědi v rámci pohovoru nejsou hodnoceny řádně a správně a v souladu s judikaturou, ale jsou hodnoceny selektivně, či že zdůvodnila volbu studia údajně jen tím, že starší bratr podal žádost o studium na ČZU. Dále se žalovaná nevypořádala s námitkou, že uprostřed pohovoru bylo žalobkyni sděleno, že nic neví o vzdělávacím systému, a že byla zbytečně a nevhodně znejistěna dotazem, zda rozumí otázkám. Rovněž pak nikdy nebyla vypořádána námitka ohledně podpisu protokolu o pohovoru.
19. Dle žalobkyně z pohovoru nevyplývá žádný závažný důvod, pro který by mělo být žalobkyni studium, resp. pobytové oprávnění za tímto účelem, odepřeno. Důvod pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu označila za slabý, nedostatečný a nekonkrétní. Pro úplnost pak doložila nové potvrzení o studiu, které potvrzuje, že je v kontaktu s vysokou školou a její pozdější nástup ke studiu je možný. Setrvala proto na podané žalobě.

V. Obsah správního spisu

20. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 28. 1. 2025 podala žalobkyně na Velvyslanectví ČR v A. žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia. K této žádosti mimo jiné předložila potvrzení o přijetí ke studiu ze dne 17. 12. 2024 vystavené Provozně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

ekonomickou fakultou ČZU, ze kterého de podává, že byla přijata ke studiu navazujícího magisterského studijního programu „Economics and Management“. Tento magisterský obor je plně vyučován v anglickém jazyce a byl organizován od 16. 9. 2024 do 15. 9. 2025.

21. Dne 20. 2. 2025 byl s žalobkyní na zastupitelském úřadu proveden pohovor. V jeho rámci žalobkyně odpovídala na dotazy a uvedla, že žádá o magisterské studium v oboru managementu a ekonomiky. Uvedla, že má bakalářský titul v oboru lidských zdrojů; studium ukončila v roce 2022 na univerzitě Kwame Nkrumah University of Science and Technology v K. Při zakončení studia obhájila svou bakalářskou práci a získala 40 GPA (obdobu kreditů). Bakalářskou práci psala na téma zkoumání rovnováhy mezi pracovním a soukromým životem a konfliktu práce a rodiny a jejích dopadů na genderovou roli; případovou studii byli zdravotničtí pracovníci v lékařském centru. K dotazu, co ví o ČR kromě toho, že je to jedna z nejbezpečnějších zemí a má nejlepší vzdělávací systém v Evropě zaměřený na praktickou stránku studia (pozn. správního orgánu: což je obvyklá odpověď všech studentů v G.), uvedla, že ČR má parlamentní systém, prezidentem je Petr Pavel, premiérem Petr Fiala, že v ČR je Orloj a Tančící dům, že měnou je česká koruna a že jazyk je český. Dále sdělila, že ČR hraničí s Německem, Rakouskem, Polskem, Slovenskem a že hlavním městem je Praha. K dotazu na podrobný popis, jak přišla na studium v ČR a jak našla ČR, uvedla, že její starší bratr podal žádost o studium na ČZU. K dotazu, proč si nenašla/nehledala pro další studium některou jinou VŠ v G., uvedla, že chce studovat magisterské studium ekonomiku a management a že zde žádná taková kombinace není, jen pouze zvlášť ekonomika a zvlášť management. Dále uvedla, že ze světových jazyků umí anglicky. K dotazu, podle čeho vybírala konkrétní vysokou školu a zvolený obor studia, sdělila, že vystudovala lidské zdroje v rámci bakalářského studia a že by chtěla získat povýšení v současném zaměstnání, k tomu musí mít magisterské studium. Jako manažerka pak musí mít vzdělání v oblasti ekonomiky, aby mohla používat tyto informace k získání většího rozvoje. K dotazu, zda porovnávala školy mimo ČR, uvedla, že to porovnávala jen s G., kde nebyl žádný program. Posléze byla dotázána, proč nechce studovat v jiném členském státě EU, kde jsou náklady na studium, živobytí a úroveň studia srovnatelné s ČR. K tomu uvedla, že v ČR je nejlepší vzdělávací systém v Evropě. K dotazu na jeho popis a strukturu uvedla, že máte 120 kreditů, které musíte získat, a že se jedná o systém zaměřený na praktickou stránku studia. Následně tazatel položil tuto otázku: „*Pokud nic nevíte o vzdělávacím systému v ČR a jeho struktuře, jak víte, že je nejlepší v Evropě?*“ Odpověděla, že to viděla na internetu při porovnávání programu o ekonomii na ČZU. Dále uvedla, že nehledala, na jaké univerzitě v ČR je možné studovat stejný nebo podobný program. K dotazu na konkretizaci porovnání ČR s G. uvedla, že jí to řekl její bratr, a proto hledala právě tuto školu. Její bratr odjel do ČR minulý rok v červenci a studuje *Fakultu vědy o jídle a zemědělství* (studuje vědu o jídle). K poukazu tazatele, že univerzita takový obor nenabízí, uvedla, že bratr jí to tak říkal. Dále uvedla, že bude studovat v Praze v Suchbátově a že bude studovat management a ekonomiku, veřejnou ekonomiku, obchodní management, podnikové řízení a ICT v ekonomice; zná jen jednoho člověka, který tam vystudoval. Odpověděla na otázku, co znamená zkratka „ICT“, a co pojem „diplomová práce“. K tomu dodala, že bude psát o tom, o čem už psala bakalářskou práci. K připuštění k obhajobě diplomové práce a závěrečným zkouškám potřebuje 120 kreditů. Následně k dotazu svými slovy vysvětlila následující pojmy z oblasti ekonomie: management,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

mikroekonomie, makroekonomie, HDP. Neznala pouze pojem HDI. K vysvětlení pojmu nostrifikace uvedla, že se to dělá ve škole a že to dělá škola. Uvedla přesnou adresu, kde bude v ČR bydlet. Následně k dotazu tazatele sdělila, že nenavštívila internetové stránky školy. Tazatel ji konfrontoval s tím, že před tím uvedla, že informace o oboru našla on-line. Na to reagovala žalobkyně odpovědí, že to byla škola jejího bratra. Dále popsala přijímací řízení, když jednak zmínila, že to slyšela od svého bratra, a jednak, že si udělala účet jejich webových stránkách, vyplnila své osobní údaje, dala tam svůj bakalářský diplom, výpis z předmětů, certifikáty, pas a zaplatila poplatek. K dotazu upřesnila, že tam dávala bakalářský certifikát. Následně byla dotázána na to, zda rozumí otázkám, na což žalobkyně odpověděla, že ano. Dále uvedla, že s přihláškou zaplatila poplatek ve výši 750 Kč, který zaplatila bankovní kartou, ale použila jiný účet, neboť v rozhodné době neměla dostatek finančních prostředků. Proto za ní zaplatil její bratr. Ke svým finančním prostředkům uvedla, že pochází od jejího otce a z jejího platu, který činí 2700 GHS a ze kterého platí něco jiného nebo jej dává na úspory. Dále uvedla, že s žádostí jí pomáhal její bratr. Po skončení studia má v plánu vrátit se zpět a pracovat ve společnosti, kde pracuje nyní, přičemž chce získat povýšení. Neměla v plánu v budoucnu hledat práci v ČR/EU. Studium jí bude financovat otec s tím, že ona sama během studia nebude pracovat. Závěrem žalobkyně uvedla, že informace, které se týkaly školy, měla od svého bratra. Poté, co spolu mluvili, tak se šla podívat na webové stránky školy.

22. Prvostupňovým rozhodnutím byla žádost žalobkyně zamítnuta a povolení k dlouhodobému pobytu jí nebylo uděleno. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že znalosti žalobkyně ohledně účelu jejího pobytu (tedy studiu daného studijního programu) jsou poměrně slabé. Poukázal na skutečnost, že žalobkyně není seznámena se samotným vysokoškolským vzdělávacím systémem v ČR, když pouze lakonicky uvedla, že je prý nejlepší v Evropě a je údajně prakticky zaměřený. K tomu správní orgán odkázal na mezinárodně uznávaný žebříček vysokých škol, kde se nejlepší česká univerzita (Univerzita Karlova v Praze) umístila až na sdíleném 301. – 400. místě a ČZU se dokonce nachází až na sdíleném 801. – 900. místě. Dále správní orgán I. stupně zmínil, že žalobkyně neprovedla žádné relevantní rešerše ohledně možnosti vysokoškolského vzdělání na jiných veřejných vysokých školách v ČR. Neznala pak ani zcela základní informaci, jakou je internetová adresa stránek vysoké školy, na které hodlá v ČR studovat. Pouze uvedla, že to byla škola jejího bratra. Správní orgán měl proto za prokázané, že žalobkyně není řádně seznámena se svým budoucím účelem pobytu na území ČR, a proto pojal důvodné podezření na zneužití pobytového oprávnění ze strany žalobkyně, tj. získání pobytového oprávnění v členské zemi Schengenské smlouvy a následného hledání si zaměstnání v některém členském státě EU. Dle judikatury soudů je zcela postačující zjištění důvodných obav o zneužití účelu pobytu. Dále uvedl, že uvedené skutečnosti jsou s ohledem na čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice způsobilé vyvolat pochybnosti ohledně toho, zda žalobkyně bude plnit účel pobytu. Žalobkyně totiž není řádně seznámena se svým účelem pobytu na území ČR, tedy se studiem vysokoškolského studijního programu na české veřejné vysoké škole, a vyvstává tak flagrantní riziko zneužití pobytového oprávnění k jinému účelu. Zabýval se i přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Proto shledal, že v případě žalobkyně je naplněn důvod pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 46 odst. 5 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.

23. Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 20. 5. 2025 odvolání, v němž uplatnila obdobné námitky jako v podané žalobě.
24. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Žalovaná uvedla, že byl při pohovoru (výslechu) ponechán prostor pro vyjádření a objasnění deklarovaného účelu pobytu. Výsledkem byla zjišťována motivace ke studiu, a to hlavně ověřením informací, které žalobkyně o plánovaném studiu má, zjišťováním využitelnosti denního studia a případné návaznosti studia na obor, který již vystudovala, resp. ve kterém profesně působí. Uvedla, že žalobkyně měla možnost si protokol o pohovoru přečíst a požádat o jeho doplnění či úpravu, měla též možnost jej odmítnout podepsat a uvést důvody, proč jeho pravdivost nechce potvrdit. Pravdivost protokolu však stvrdila svým podpisem, přičemž ani z dalších podání nevyplynou námitky stran provedení výslechu, obsahu protokolu, ani nejsou tvrzeny nové skutečnosti, které by rozporovaly zjištění správního orgánu I. stupně. Žalovaná podotkla, že drobné nepřesnosti, které mohou být při výslechu uvedeny, např. z důvodu možné nervozity, jsou zpravidla tolerovány a nemohou mít vliv na objektivní posouzení žádosti. Nicméně žalobkyně uvedla nepřesnosti v základních informacích týkajících se deklarovaného účelu pobytu, některé důležité údaje nesdělila vůbec, její odpovědi byly neurčité a povšechné. Připomněla, že bylo v zájmu žalobkyně poskytnout relevantní a co možná nejpresnější informace vedoucí k individuálnímu posouzení žádosti tak, aby nevystaly pochybnosti o jejím faktickém účelu pobytu na území. Uvedla, že každý žadatel musí být již v době podání žádosti zejména schopen poskytnout konkrétní informace o obsahu studia, jeho průběhu, zakončení a budoucím využití, dále musí znát na potřebné úrovni jazyk, v němž bude studium realizováno, měl by též umět objasnit volbu země, vzdělávací instituce a studijního programu, stejně jako by měl uvěřitelně vysvětlit motivaci ke zvolenému studiu a jeho budoucí využití ve svém životě. Vzhledem k těmto skutečnostem je pak třeba hodnotit plnění budoucího účelu pobytu. Dle žalované však žalobkyně v době podání žádosti neměla k dispozici dostatečné informace o zamýšleném účelu pobytu a ani dostatečně a uvěřitelně neprezentovala motivaci k němu.
25. Konstatovala, že žalobkyně relevantní důvod pro studium neuvedla, když k volbě studia v ČR uvedla pouze, že její starší bratr podal žádost o studium na ČZU, dále, že porovnávala vysokoškolské studium pouze s G. (kde nebyl žádný program), že pouze obecně uvedla, že v ČR je nejlepší vzdělávací systém v Evropě, což prý viděla na internetu, a že neuvedla, jaké informace konkrétně hledala, příp. co jí zaujalo na vybraném studiu natolik, že mu dala přednost před jinými možnostmi studia kdekoli v mezinárodním prostředí. K tomu připomněla, že důvodem pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia nebyla skutečnost, že žalobkyni při zajištění studia v ČR pomáhala další osoba, nýbrž skutečnosti, které žalobkyně sama sdělila, resp. zde vůbec neuvedla, při pohovoru ohledně svého studia v ČR. Aprobowała proto závěr správního orgánu I. stupně, že existuje důvodná domněnka, že by žalobkyně v zemi pobývala za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí. K tomu odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 11. 2019, č. j. 9 A 161/2017-43.
26. Dále žalovaná uvedla, že jí není jasné, co vede žalobkyni k tomu, aby opustila stávající zaměstnání a vycestovala z domovského státu, kde má zajištěn zdroj obživy a rodinné zázemí. Tvrzení ohledně budoucího povýšení žalovaná považovala za nepřesvědčivé,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

neboť skutečnost, že bude na základě získání tohoto studia povýšena ve své stávající práci, není nijak prokázána, a je sice pochopitelná, ale jedná se pouze o spekulaci. Podotkla, že žalobkyně si studium sama nevybrala, ale vybral jí ho její bratr, který také podal žádost na ČZU. Z výsledku totiž nevyplynulo, že by žalobkyně sama srovnávala možnosti studia a zjišťovala o něm relevantní informace, ale naopak, že na jedné straně tvrdila, že motivací ke studiu bylo to, že ČR má nejlepší vzdělávací systém v Evropě, ale na druhou stranu na doplňující otázky k tomuto systému a jeho struktuře nedokázala nic konkrétního sdělit. Dle žalované je tedy zřejmé, že uvedené tvrzení bylo pouze strohým konstatováním bez jakéhokoli reálného základu opírajícího se o znalosti žalobkyně. Další strohé tvrzení, že se vrátí do G. a bude pracovat ve společnosti, kde pracuje a chce získat povýšení, vyznívá v kontextu zjištěných skutečností nevěrohodně. Ačkoliv je pochopitelné, že žadatelka nemusí znát zcela detailní informace o budoucím pobytu na území, neboť zde nikdy nebyla a ke studiu ještě nenastoupila, měla by být již v době podání žádosti informována ohledně okolností budoucího studijního pobytu a dokázat též věrohodně zdůvodnit a prezentovat zájem o něj; její motivace k deklarovanému účelu pobytu na území je stěžejní, je třeba ověřit její opravdový zájem o studium.

27. Shodla se tedy správním orgánem I. stupně, že ze samotného výsledku žalobkyně a jí prezentované motivace ke zvolenému studiu a informací o něm lze dovozovat závažné a objektivní důvody vedoucí k domněnce, že žalobkyně nebude plnit účel pobytového oprávnění, o které žádá. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 12. 2023, č. j. 17 A 28/2023-42, a usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 3. 2018, sp. zn. I. ÚS 829/18. Dospěla k závěru, že studijní záměr, resp. samotné podání žádosti za uvedeným účelem, představuje pro žalobkyni formální záminku pro získání pobytového oprávnění na území. Informace odůvodňující volbu studia označila za nevěrohodné, neurčité a neopodstatněné, vzbuzující vážné pochyby o skutečném a vážném zájmu plnit tvrzený účel pobytu, její úmysl studovat nebyl dostatečně prokázán. Důvod pro zamítnutí žádosti dle § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců pak vychází z čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice. Analogicky přihlédla i k § 37 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
28. K argumentaci uvedené v odvolání žalovaná uvedla, že žalobkyně napadá dílčí zjištění správního orgánu I. stupně, ale neuvádí skutečnosti, které by měly mít vliv na závěr o tom, že existují vážné pochybnosti, zda bude plnit jí deklarovaný účel pobytu. Žalovaná se proto neztotožnila s námitkou, že žádost byla zamítnuta na základě pouhých domněnek správního orgánu I. stupně. Uvedla, že žalobkyně tvrzení, že hledala a porovnávala informace na internetu, blíže nekonkretizovala, nezmínila, jaké informace či údaje hledala a porovnávala, příp. jaká kritéria byla pro její výběr stěžejní. Svými znalostmi pak nepotvrdila, že by o budoucím studiu na PEF ČZU disponovala dostatečnými znalostmi, když na internetových stránkách této instituce jsou veškeré informace týkající se daného studia k dispozici. Nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně neshledala.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.

30. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobkyně i žalovaná souhlasily s projednáním a rozhodnutím věci bez jednání ve smyslu daného ustanovení.
31. Podle § 46 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, v rozhodném znění, *pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území (§ 42d) platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 37, § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Před vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání nebo prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území podle § 42d nebo rozhodnutí o zrušení platnosti tohoto povolení ministerstvo posoudí přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
32. Podle § 56 odst. 1 písm. h) téhož zákona *dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.*
33. Podle článku 20 odst. 2 písm. f) směrnice členské státy *mohou žádost zamítnout, pokud členský stát má důkazy nebo závažné a objektivní důvody k domněnce, že státní příslušník třetí země by v zemi pobýval za jiným účelem, než pro který žádá o přijetí.*
34. Žalobkyně v podané žalobě zejména rozporovala závěr správních orgánů ohledně zjištění skutečností nasvědčujících tomu, že hodlá zneužít povolení k dlouhodobému pobytu k jinému účelu, než je uveden v žádosti. Podle žalobkyně správní orgány neměly důkazy nebo závažné a objektivní důvody, které jsou pro neudělení pobytového oprávnění vyžadovány.
35. Zdejší soud v nedávné době rozhodoval ve skutkově obdobných věcech jiných cizinců, kterým správní orgány neudělily povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia z obdobných důvodů, jako nyní žalobkyni. Závěry vyslovené v rozsudcích ze dne 24. 7. 2025, č. j. 21 A 8/2025-39, a ze dne 4. 2. 2026, č. j. 20 A 12/2025-36, jimiž byla tehdejší napadená rozhodnutí zrušena, jsou dle soudu přiměřeně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc.
36. Soud připomíná, že žalobkyně žádala o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia ve smyslu ustanovení § 42d zákona o pobytu cizinců. Při posuzování žádostí o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia podaných příslušníky třetích zemí je nutné zohlednit i úpravu směrnice, která právě na takové případy dopadá. I příslušná ustanovení zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro neudělení dlouhodobého pobytu za účelem studia tak je třeba vykládat v souladu s touto směrnicí (srov. bod 30 rozsudku NSS ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28).
37. Správními orgány užitému § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců odpovídá čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (což ostatně zmiňuje v napadeném rozhodnutí i sama žalovaná). NSS k tomu ve svém již výše zmíněném rozsudku ze dne 6. 11. 2024, č. j. 6 Azs 38/2024-28, uvedl: *„Pokud je ve smyslu čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 žádost o udělení povolení zamítána z důvodu spočívajícího ve zneužití povolení, pak důkazní*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

břemeno nese správní orgán (srov. např. rozsudek Soudního dvora EU ze dne 14. 1. 2021, The International Protection Appeals Tribunal a další, C-322/19 a C-385/19). V žádném případě nelze argumentovat odchýlením se od zásady materiální pravdy a důkazním břemenem žadatele. Judikatura Soudního dvora vyžaduje, aby příslušný orgán podložil svůj závěr o zneužití souhrnem objektivních skutečností, ze kterých vyplývá, že i přes formální dodržení podmínek stanovených unijní právní úpravou nebylo dosaženo cíle sledovaného touto právní úpravou, a subjektivním prvkem spočívajícím v záměru získat výhodu vyplývající z unijní právní úpravy umělým vytvořením podmínek vyžadovaných pro získání této výhody (rozsudek ze dne 14. 1. 2021, The International Protection Appeals Tribunal a další, C-322/19 a C 385/19). Pokud má být zamítnutí žádosti o vízum za účelem studia odůvodněno zneužitím víza, příslušný orgán musí rozhodnutí opřít o důkazy nebo souhrn závažných, nikoli podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Se stěžovatelkou však lze souhlasit v tom, že správní orgány nejsou při zamítnutí žádosti z důvodu dle § 56 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice (EU) 2016/801 povinny dokázat, za jakým konkrétním účelem hodlá cizinec vízum zneužít.“ (srov. také např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2025, č. j. 4 Azs 196/2024-41, či ze dne 30. 7. 2025, č. j. 7 Azs 277/2024-36)

38. Žadatel svou primární povinnost tvrzení o účelu svého pobytu unese tím, že správnímu orgánu předloží všechny podklady vyžadované zákonem a podrobí se pohovoru. Důkazní břemeno k prokázání skutečnosti, že žadatel hodlá pobytové oprávnění zneužít k jinému než deklarovanému účelu, nese správní orgán. To platí jak v případě, kdy správní orgán shromáždil důkazy, že žadatel hodlá vízum zneužít k jinému účelu pobytu, tak v případě, kdy má k dispozici „pouze“ závažné a objektivní důvody k takové domněnce. K unesení důkazního břemene postačí konkrétní (objektivní i subjektivní) indicie, které však jsou ve svém souhrnu natolik „stálé a závažné“, že umožní správnímu orgánu určit pravděpodobné úmysly žadatele, pokud jde o cíl jeho pobytu. Správní orgán musí rozhodnutí o neudělení víza opřít o důkazy nebo souhrn závažných, nikoli podružných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným. Není nicméně povinen prokazovat, jaký konkrétní jiný účel cizinec sleduje. Objektivní a závažné důvody k domněnce, že deklarovaný účel pobytu je jen formální zástěrkou pro skutečný účel, mohou vyplynout z pohovoru s žadatelem. Důvodnost takové domněnky však nelze založit pouze na tom, že žadatel odpovídá na dotazy položené při pohovoru stručně a obecně. V případě pochybností je na správním orgánu, aby žadateli položil doplňující dotazy či jej vyzval k podrobnějšímu vyjádření. Jelikož na udělení víza podle studijní směrnice existuje při splnění stanovených podmínek právní nárok, je třeba klást na správní orgán vyšší požadavky na odůvodnění a podložení důvodů, pro které má být žádost zamítnuta (viz rozsudky NSS č. j. 6 Azs 38/2024-28, body 37-40, č. j. 4 Azs 196/2024-41, body 21-25, a č. j. 7 Azs 38/2024-28, body 31-33).
39. Soud odkazuje i na závěry plynoucí z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2024, č. j. 55 A 50/2022-43 (publ. pod č. 4588/2024 Sb. NSS). V něm Krajský soud v Brně shrnul, že *„směrnici požadovaným důkazem může být za určitých výjimečných okolností i obsah pohovoru provedeného s cizincem na zastupitelském úřadu České republiky. Tak tomu bude tehdy, pokud již ze samotného průběhu pohovoru a ze skutečností sdělených cizincem je zcela zjevné, že studijní účel pobytu nebude naplněn. Relativně jednoduchá bude k posouzení situace, v níž cizinec tuto skutečnost sám přímo nebo nepřímo při pohovoru uvede. K podloženému závěru o zneužití pobytu za jiným účelem však může vést i kumulace řady*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

dílčích, avšak závažných indicií – cizinec nezná buď vůbec nebo na potřebné úrovni jazyk, v němž bude studium realizováno, není schopen uvěřitelně popsat svou motivaci ke studiu, nezná podrobně podmínky a průběh studia, nezaplatil poplatky za studium, neví, proč si vybral ke studiu Českou republiku, nezná praktické podmínky života v České republice apod. K domněnce o zneužití pobytu za jiným než studijním účelem naopak nepostačuje pouze to, že cizinec odpovídá na otázky zastupitelského úřadu stručně či obecně. V takové situaci je na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými doplňujícími otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně na ministerstvu či žalované, aby dalšími postupy (např. ve spolupráci s příslušnou vysokou školou) obstaraly další důkazy, na nichž je možné založit použití čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice 2016/801 (srov. k tomu body 63 až 67 stanoviska generálního advokáta de la Tour ze dne 16. 11. 2023 ve věci Perle).“ (srov. také např. usnesení NSS ze dne 9. 10. 2025, č. j. 2 Azs 45/2025-28).

40. Soud dále uvádí, že odůvodnění směrnice v bodě 14 na jednu stranu hovoří o potřebě zlepšit a zjednodušit podmínky vstupu a pobytu pro ty, kteří by do Evropské unie rádi přišli za účelem studia, v bodě 41 však zároveň stanoví jasná pravidla sloužící jako prevence zneužívání a nesprávného využívání řízení o pobytových žádostech. Uvádí, že *„[v] případech pochybností ohledně důvodů žádosti o přijetí by členské státy měly mít možnost provést příslušné kontroly nebo požadovat doložení některých skutečností, tak aby v jednotlivých případech mohly posoudit, jakému výzkumu, studiu, stáži, dobrovolnické službě, programu výměnných pobytů žáků nebo vzdělávacímu projektu či činnosti au-pair se žadatel hodlá věnovat.“*
41. Výklad některých aspektů čl. 20 odst. 2 písm. f) směrnice byl předmětem řízení o předběžné otázce před Soudním dvorem Evropské unie ve věci *Perle*. Soudní dvůr se v bodě 48 rozsudku ve věci *Perle* vyjádřil v tom smyslu, že žádost o přijetí může být zamítnuta pouze tehdy, pokud zneužívající povaha žádosti o pobytové oprávnění *„dostatečně zjevně vyplývá ze všech relevantních skutečností“*, které mají správní orgány při posuzování žádosti k dispozici. Příkladem pak Soudní dvůr uvádí, že nesrovnalosti ve studijním plánu žadatele mohou představovat jednu z objektivních okolností přispívajících ke zjištění zneužití, avšak pouze za předpokladu, že jsou tyto nesrovnalosti dostatečně zjevné a jsou posuzovány ve světle všech konkrétních okolností projednávaného případu. Například změna oboru, jakožto obvyklá okolnost během vysokoškolského studia, nemůže sama o sobě postačovat k prokázání, že žadatel nemá v úmyslu skutečně studovat na území. Stejně tak pouhá okolnost, že zamýšlené studium přímo nesouvisí se sledovanými profesními cíli, nutně nesvědčí o neexistenci skutečného záměru studovat odůvodňujícího žádost o přijetí. Jelikož jsou okolnosti každé jednotlivé žádosti specifické, je podle Soudního dvora potřeba, aby správní orgány prováděly příslušné kontroly a požadovaly doložení konkrétních skutečností. Jedině tak mohou být správní orgány schopny žádost individuálně posoudit a případně vyzvat žadatele k podání příslušného upřesnění a vysvětlení.
42. Z uvedené judikatury tedy plyne, že je na správních orgánech, aby prokázaly naplnění důvodu pro zamítnutí žádosti spočívajícího ve zneužití povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem. To přitom mohou učinit i na podkladě provedeného pohovoru. Závěr o zneužití účelu pobytu však musí opírat o důkazy nebo řadu dílčích a závažných indicií, že deklarovaný účel pobytu není účelem skutečným.

43. I v nyní posuzované věci založily správní orgány své závěry výlučně na provedeném pohovoru. Posouzení závěrů pohovoru tak je pro rozhodnutí v posuzované věci stěžejní. Správní orgán I. stupně odůvodnil účelovost žádosti žalobkyně tím, že znalosti žalobkyně o účelu jejího pobytu, tj. o studiu v předmětném navazujícím magisterském programu na PEF ČZU, jsou „poměrně slabé“, že žalobkyně není obeznámena se samotným vysokoškolským systémem v ČR, když pouze lakonicky uvedla, že je prý nejlepší v celé Evropě a je údajně prakticky zaměřený, že neprovedla žádné relevantní rešerše ohledně možností vysokoškolského vzdělání na jiných veřejných školách v ČR (resp. že tyto informace vůbec nehledala), a že neznala internetovou stránku vybrané vysoké školy s tím, že správnímu orgánu I. stupně vznikly pochybnosti, zda žalobkyně vůbec tyto stránky navštívila. Žalovaná pak shledala účelovost žádosti v tom, že uvedla nepřesnosti v základních informacích týkajících se deklarovaného účelu pobytu, že některé důležité údaje nesdělila vůbec, že její odpovědi jsou neurčité a povšechné, že neměla v době podání žádosti k dispozici dostatečné informace o zamýšleném účelu pobytu, že nikoli dostatečně a uvěřitelně prezentovala svou motivaci ke studiu. Dle žalované žalobkyně neuvedla relevantní důvod pro studium na území ČR (odkázala pouze na to, že zde studuje její bratr, vysokoškolské studium porovnávala pouze s G., informaci o tom, že v ČR je nejlepší vzdělávací systém v Evropě, viděla na internetu), když neuvedla, jaké informace konkrétně hledala, a co jí na předmětném studiu zaujalo, že mu dala přednost před jinými možnostmi studia v mezinárodním prostředí. Žalovaná označila za nepřesvědčivé a spekulativní tvrzení žalobkyně, že bude na základě získání studia povýšena ve své stávající práci. Připomněla, že žalobkyně si studium ani sama nevybrala, ale doporučil jí ho její bratr. Dále označila za rozporné, že žalobkyně sice jako motivaci ke studiu uvedla, že ČR má nejlepší vzdělávací systém v Evropě, ale na doplňující otázky k tomuto systému a jeho struktuře nedokázala nic konkrétního sdělit.
44. Dle soudu závěr o existenci skutečností nasvědčujících zneužití studijního povolení k pobytu na základě výsledku žalobkyně neobstojí, a to z následujících důvodů.
45. V obecné rovině sice lze dát za pravdu žalované, že budoucí student vysoké školy by měl znát obsah studia, jeho průběh, zakončení a budoucí využití, jakož i praktické podmínky života v zemi studia. Stejně tak by měl umět objasnit volbu země, vzdělávací instituce a studijního programu, měl by dokázat vysvětlit svou motivaci ke studiu. Pohovor, který měl tyto okolnosti objasnit a na jehož základě správní orgány své závěry dovodily, však byl dle soudu v některých ohledech proveden pouze povrchně a nedostatečně. Žalobkyně nebyla na některé okolnosti vůbec dotazována (např. na její stávající zaměstnání a konkrétní přínos plánovaného studia pro její další kariéru, zda má představu konkrétních měsíčních nákladů na živobytí při studiu v ČR), případně byla dotazována pouze obecně (např. dotaz, proč nechce studovat v jiném členském státě EU), čemuž odpovídaly i její odpovědi. Ke konkrétnímu doplnění těchto odpovědí pak nebyla nijak vyzývána nebo byla vyzývána opět toliko povšechně bez reálné snahy jí porozumět a zjistit relevantní skutečnosti. Nelze přitom očekávat, že žalobkyně bude sama doplňovat tvrzení nebo podrobněji reagovat na otázky, aby vyvrátila pochybnosti správního orgánu, pokud neví, o jaké pochybnosti se jedná. Z výše citované judikatury nadto vyplývá, že obecné či stručné odpovědi nejsou samy o sobě dostatečným důvodem pro domněnku o zneužití účelu pobytu. V případě takových odpovědí je na zastupitelském úřadu, aby vhodně volenými otázkami zjistil potřebné skutečnosti, případně je namíste, aby správní orgány obstaraly další důkazy.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

46. Závěry správních orgánů v posuzované věci považuje soud za nedostatečně podložené. Je třeba znovu zdůraznit, že důkazní břemeno ohledně skutečností nasvědčujících zneužití pobytového oprávnění za účelem studia nesou správní orgány (viz výše citovaná judikatura), s čímž je však v příkrém rozporu vyjádření žalované o zájmu žalobkyně poskytnout relevantní a přesné informace. I když posuzování otázky budoucího plnění účelu pobytu může být náročné, nemění to nic na povinnosti správních orgánů, aby v případě aplikace § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců na žádosti o pobytové oprávnění za účelem studia náležitě zjistily rozhodné skutečnosti, které nasvědčují zneužití pobytového oprávnění, a své závěry řádně odůvodnily. Jelikož je na udělení pobytového oprávnění podle studijní směrnice při splnění stanovených podmínek právní nárok, je třeba klást vyšší požadavky na odůvodnění a podložení důvodů, pro které má být žádost zamítnuta (viz bod 23 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2025, č. j. 2 Azs 45/2025-28). Správní orgány v posuzované věci této své povinnosti nedostály.
47. Odpovědi žalobkyně při pohovoru pak správní orgány neposuzovaly objektivně, ani komplexně. Nepatřičně se přitom zaměřily zejména na různé nesrovnalosti v odpovědích žalobkyně a další aspekty v její neprospěch. Nijak se však nezabývaly okolnostmi svědčícími v její prospěch. Vůbec tak např. nezhodnotily, že doložila absolvování bakalářského studia ve své domovské zemi (včetně popisu své bakalářské práce), k magisterskému studiu na ČZU byla zjevně přijata, zaplatila poplatek spojený s přihláškou, znala umístění školy, kde bude studovat, znala též názvy některých studijních předmětů, počet kreditů nutných pro úspěšné absolvování studia a věděla již, o čem bude psát diplomovou práci. Žalobkyně rovněž stručně popsala průběh přijímacího řízení. Nezabývaly se ani tím, zda ovládá na dostatečné úrovni jazyk, v němž hodlá studovat, byť žalovaná tuto úroveň ověřovala.
48. Výslech žalobkyně přitom nemá primárně zkoušet a hodnotit, jak je ke studiu daného oboru připravena (to je záležitostí přijímacího řízení na univerzitu), ale toliko identifikovat naprosto kardinální rozpory, nejasnosti a neznalosti nasvědčující zneužití pobytového oprávnění, musí jít opravdu o okolnosti závažné a velmi dobře podložené.
49. Je třeba připustit, že určité nesrovnalosti se ve výpovědi žalobkyně objevily. Žalobkyně tak například nejprve uvedla, že informace o oboru našla on-line (str. 5 protokolu o pohovoru), posléze však uváděla, že internetové stránky školy nezná a nenavštívila je, protože má o škole informace od svého bratra (str. 6 protokolu o pohovoru). Žalobkyně však v závěru pohovoru vysvětlila, že informace o škole měla nejprve od bratra a teprve poté se podívala na webové stránky školy. Dle soudu se tak nejedná o natolik závažný rozpor, aby byl sám o sobě postačující k zamítnutí žádosti žalobkyně. Po žalobkyni lze jistě požadovat, aby sama měla vědomosti o svém budoucím studiu, nicméně, jak je uvedeno výše, žalobkyně určité znalosti měla, žalovaná to však nehodnotila.
50. Dále, dle soudu ze samotné skutečnosti, že žadatel o pobytové oprávnění neprováděl srovnání vybrané vysoké školy s jinými (ať už v ČR či v jiných státech), nelze bez dalšího dovodit, že by hodlal zneužít pobytové oprávnění k jinému účelu. V tomto směru je znovu třeba podotknout, že žalobkyně na dotazy týkající se samotného průběhu studia na ČZU byla schopna odpovědět, což však žalovaná nijak nezohlednila. Nezabývala se ani tím, zda magisterský studijní program navazoval na zaměření předchozího bakalářského studia žalobkyně a zda určitým způsobem korespondoval s její pracovní náplní.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

51. Pokud jde o žalobkyní tvrzenou perspektivu povýšení v práci, nevyznívá dle soudu takové odůvodnění *a priori* nepřesvědčivě či spekulativně. Z obecného hlediska, zvýšení úrovně vzdělání jistě může vést ke kariérnímu posunu. Žalobkyně sice k tomuto sdělení neuvedla žádné bližší podrobnosti, ani jej neprokázala, nicméně ze strany správního orgánu nebyla na žádné konkrétnější údaje dotazována, nebyly jí položeny doplňující dotazy, ani nebyla vyzvána k prokázání svých tvrzení. Nelze tedy vytýkat žalobkyni, že v této odpovědi setrvala v obecnější rovině.
52. Správní orgán I. stupně akcentoval, že žalobkyně není obeznámena se samotným vysokoškolským systémem v ČR a zpochybnil její hodnocení tohoto systému jako nejlepšího v Evropě, k čemuž argumentoval akademickým žebříčkem vypracovaným Šanghajskou univerzitou. Soud má však zato, že z neznalosti žalobkyně ohledně vzdělávacího systému v České republice nelze usuzovat na budoucí zneužití pobytového oprávnění, jedná se o otázku spíše okrajovou. Bylo podstatné vyhodnotit, zda žalobkyně má skutečnou motivaci ke konkrétnímu studiu, které si vybrala, a nikoli zda má obecné informace o vzdělávacím systému v České republice. Rovněž argumentaci akademickým žebříčkem Šanghajské univerzity považuje soud za mimoběžnou, neboť žalobkyně byla dotazována, kde získala informaci ohledně toho, že vzdělávací systém v ČR je nejlepší v Evropě, k tomu odpověděla, že na internetu. Z toho je patrné, že odpověď žalobkyně byla v rovině obecného subjektivního hodnocení, nikoli v rovině exaktního hodnocení vzdělávacího systému v ČR. Správní orgán již k tomu žalobkyni doplňující dotazy nepoložil. Uvedený odkaz na akademický žebříček Šanghajské univerzity tak soud nepovažuje za přílehavý, bez ohledu na to, že není jasné, o jaký konkrétní žebříček se jedná a ve spise k tomu nejsou žádné podklady.
53. Žalovaná pak žalobkyni v napadeném rozhodnutí vytýkala, že některé důležité údaje nesdělila vůbec, neuvedla však konkrétně, které důležité údaje to měly být.
54. Lze shrnout, že správní orgány některé podstatné otázky dosud v řízení nezjistily (viz zejména skutečnosti ohledně stávajícího zaměstnání žalobkyně a její pracovní náplně, konkrétního přínosu plánovaného studia pro její další kariéru, otázky návaznosti magisterského studia na její předchozí studium). Správní orgány pak některé údaje, které žalobkyně uvedla, vůbec nevyhodnotily (jedná se zejména o absolvování bakalářského studia, včetně popisu bakalářské práce, přijetí k magisterskému studiu na ČZU a znalost přijímacího řízení, zaplacení poplatku, znalost umístění školy, znalost studijních předmětů, znalost počtu kreditů nutných pro úspěšné absolvování studia, plán diplomové práce, prokazovaná úroveň jazyka). A dále, žalovanou prezentované rozpory a neznalosti žalobkyně samy o sobě nelze považovat za natolik významné, aby představovaly dostatečný podklad pro závěr o budoucím zneužití pobytového oprávnění žalobkyní. Za stávajícího stavu tedy nelze mít závěry správních orgánů za dostatečně podložené.
55. Soud k důkazu neprováděl potvrzení o přijetí ke studiu ze dne 19. 9. 2025, neboť pochází z doby po vydání napadeného rozhodnutí, přičemž soud dle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
56. Z výše uvedených důvodů tak soud podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. a § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

57. V dalším řízení bude žalovaná vázána právním názorem soudu vyjádřeným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
58. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci samé úspěšná, proto jí přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobkyní představují soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a náklady právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 4 620 Kč (dle § 7, § 9 odst. 5, § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2025, tj. převzetí právního zastoupení, podání žaloby), tedy celkem 9 240 Kč, a v náhradě hotových výdajů ve výši 2 x 450 Kč, tedy celkem 900 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Náhrada není zvýšena o DPH, jelikož zástupce žalobkyně nedoložil, že je plátcem daně, a nevyplývá to ani z příslušných registrů. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 13 140 Kč. Repliku ze dne 20. 9. 2025 soud neuznal jako účelně vynaložený úkon, neboť k jejímu podání soud nevyzýval a žalobkyně v ní neuvedla žádnou další podstatnou argumentaci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. dubna 2026

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.